

More, trenta anys d'una pel·lícula mítica

per Jordi Vidal Reynés i Miquel A. Llauger Rosselló

Enrere, en l'edat de pedra dels últims anys seixanta, Barbet Schroeder, l'home responsable de pel·lícules com *Barfly*, va anar a Eivissa a fer *More*: un conte alligador

Escena de la pel·lícula *More*, 1969.

L'any 1969 Barbet Schroeder (Teheran, 1941) va dirigir *More*, pel·lícula que mostrava com es destruïa una parella de hippies a causa de la droga. La va produir Jet Fils i la van protagonitzar Mimsi Farmer i Klaus Grunberg. Pink Floyd, grup musical ja llegendari de rock progressiu, signà la banda sonora i n'edità un disc. El mateix director va afirmar que el quartet britànic posseïa una qualitat especial i un fons eteri que el seduïa. La fotografia fou responsabilitat de Néstor Almendros (Barcelona, 1930-Nova York, 1992). Part de l'acció transcorria a l'illa d'Eivissa.

L'argument

Situada al mig de la revolució psicodèlica, *More* segueix el descens d'un home per una llenegadissa costa avall. Després de graduar-se, el jove Stefan surt d'Alemanya per viatjar. La pel·lícula s'obre amb ell, que fa autoestop per anar a París. Quan hi arriba perd els seus doblers en un joc de cartes, però el seu oponent, Charlie, se'n compadeix i decideix prendre'l sota la seva protecció.

Aquell vespre, entren sense pagar en una festa a la casa d'un hippy parisenc acomodat, on Stefan s'enamora de la bella i misteriosa Estelle. Charlie li adverteix que se'n mantengui allunyat, però la dona fatal ja ha entrat en escena. Quan Stefan i Charlie se'n van de la festa, Stefan s'indigna perquè Charlie ha robat doblers de l'abric d'Estelle i el persuadeix perquè li deixi retornar-lo. Quan Stefan va a veure Estelle per retornar-li els doblers, ella fa un porro i acaben anant junts al llit. Quan ell veu que ella té una cicatriu al braç, ella li diu que és una *jongui* rehabilitada. Ell s'enfada, però deixa d'estar-hi quan Estelle li as-

segura que ja no hi recau. Estelle diu a Stefan que deixa París per anar a Eivissa i el convida a acompanyar-la. Ell hi va una setmana més tard, després que li han dit que en arribar demani pel doctor Wolf.

Stefan arriba i es troba que Estelle no és a l'hotel, de manera que cerca el misteriós doctor Wolf, que també l'adverteix respecte d'Estelle. Quan torna a l'hotel troba molts de coneguts del doctor i comença a sospitar que no és un respectable professional de la medicina i que Estelle se'n va al llit amb ell. Quan Stefan finalment troba Estelle es veu turmentat per la gelosia i per l'humor canviant d'ella, però la seva relació es difumina entre drogues i festes. Estelle està clarament ferida per Wolf i per tant, a suggeriment d'Stefan, es retiren a la casa d'un amic, a la part tranquil·la de l'illa.

Tot marxa bé fins que apareix Cathy, una amiga d'Estelle. Stefan les sent que discuteixen per l'heroïna i s'adona que el problema d'Estelle amb la droga no és cosa del passat. Quan Cathy se'n va, Stefan troba Estelle delirant a causa dels efectes de la droga i es posa furios. Finalment, però, cedeix

Pink Floyd.

i es deixa persuadir per provar-ne una mica. La parella va enfonsant-se lentament cap a la condició de *ionquis*, i consumeixen ràpidament una quantitat que Estelle havia robat de l'oficina de Wolf. Quan el doctor els descobreix, els fa xantatge perquè retornin a la ciutat, on Stefan treballa al seu bar venent droga sota la barra a la creixent població d'addictes d'Eivissa. La relació d'Stefan i Estelle comença a tensar-se sota la pressió de la seva creixent dependència de la droga i per tant, quan les seves obligacions amb Wolf estan complertes, comencen un programa de desintoxicació. Ajudats per grans quantitats d'LSD per facilitar deixar-ho, gradualment aconsegueixen acabar amb l'hàbit. Però just en el moment que la vida comença a millorar, el doctor Wolf torna a aparèixer. La gelosia turmenta Stefan, que torna a recórrer a l'heroïna.

Charlie, l'amic de París d'Stefan, arriba. Està preocupat per ell i prova de persuadir-lo perquè se'n vagi d'Eivissa i torni a França. Ell es nega a partir sense Estelle, que, com ara ja queda clar, se'n va al llit amb Wolf. Stefan va vagant per la ciutat en una recerca desesperada per trobar-la. Suplica a un amic dues dosis d'heroïna i, malgrat els consells, les pren totes dues. Mor d'una sobre-dosi sense haver trobat Estelle.

La música

Quant al disc, aquest inclou tres tipus de temes: en primer lloc les cançons que en la seva majoria signa Roger Waters (*Cambridge, 1944*), aleshores líder de Pink Floyd. Són *Cirrus Minor*, *The Nile Song*, *Crying Song*, *Green is the colour* i *Cymbaline*; *Ibiza Bar* fou escrita per tot el grup, com és el cas de la música instrumental (*Main Theme*, *Quicksilver*, *Dramatic Theme*). A més a més hi apareixien músiques incidentals com *Up the khyber*, *Party Sequence*, *More Blues* i *A spanish piece*. No hi varen incloure, en canvi, tres números

que encara resten inèdits: *Seabirds*, *Hollywood i Theme (Beat Version)*.

A continuació presentam la versió catalana d'algunes de les cançons esmentades:

CANÇÓ DE PLORS

Somriem i somriem
Somriem i somriem
La rialla fa eco en els teus ulls
Pujam i pujam
Pujam i pujam
El peu cau suau sobre els pins
Ploram i ploram
Ploram i ploram
La tristor passa en poc temps
Rodam i rodam
Rodam i rodam
Ajuda'm a fer rodar la pedra

(Roger Waters, *Crying song*)

EL VERD ÉS EL COLOR

Feixuga penjava la volta del blau
Fes ombra als meus ulls i et puc veure
Blanca és la claror que lluu
a través del vestit que portaves
Ella jeia a l'ombra d'una onada
Les visions exagerades eren boirosses
Llum de sol als seus ulls però llum de lluna
la feia plorar cada vegada
El verd és el color que li escau
Rapidesa de l'ull
Enganya la ment.
L'enveja és el lligam entre
els esperançats i els condemnats.

(Roger Waters, *Green is the colour*)

CYMBALINE

El camí per on camines és estret
i la caiguda és vertical i molt alta
Tots els corbs vigilen
des d'un mirador proper
La por et repta
per la columna com el metro
Arribarà l'equilibrista fins al final?
Rimaran els darrers versos?
I és ben hora, Cymbaline,
és ben hora, Cymbaline,
per favor desperta'm.

Una papallona amb les ales rompudes
cau al teu costat
Tots els corbs s'acosten
No hi ha cap lloc per amagar-te
El teu manager i el teu agent
parlen per telèfon
i venen fotos de colors
a revistes del teu país
I és ben hora, Cymbaline,
és ben hora, Cymbaline,
per favor desperta'm.

Les línies que convergeixen cap a tu
han mogut la fotografia
Les fulles són feixugues al voltant dels teus peus
Sents el tro del tren
De sobte t'adones
que ja et tenen a l'abast
I el Doctor Strange
sempre canvia de grandària
I és ben hora, Cymbaline,
és ben hora, Cymbaline
Per favor desperta'm.

(Roger Waters, *Cymbaline*)

Bar d'Eivissa

Estic tan espantat
d'errades que he comès
Tremol cada vegada que em despert
Em sent com un home de cartró retallable
Construeix-me un temps en què els personatges
[rimin i la història tingui un argument amable.
He tornat tan i tan vell
des de la primera plana
He viscut cada línia que has escrit
Baixa'm baixa'm
des del prestatge de sobre el teu cap
Construeix-me un temps
en què els personatges rimin
i la història tingui un argument amable.

Visc allà on m'han deixat
Sobre el prestatge com els altres
I l'epileg fa com una cançó trista
Per favor, agafa la teva càmera
i torna'm a utilitzar i construeix-me un temps.

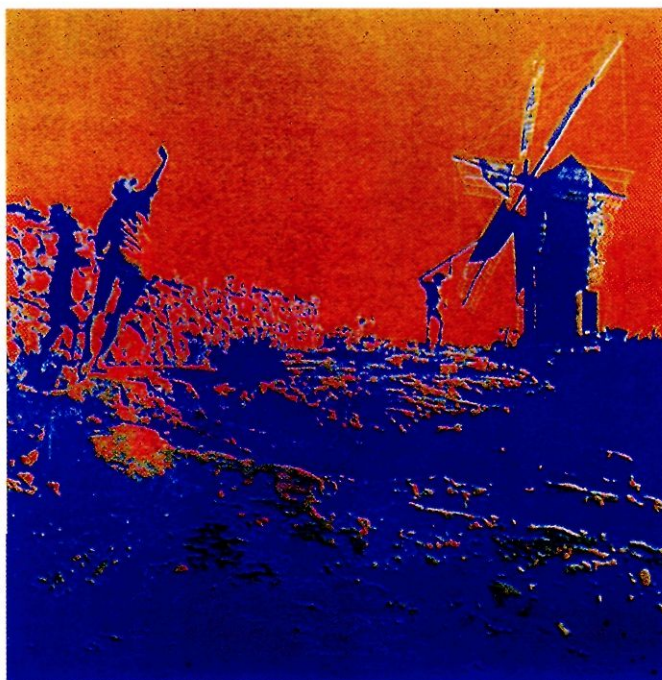
(Pink Floyd, *Ibiza Bar*)

Fitxa tècnica del film *More*

More (Luxemburg 1969)
Director: Barbet Schroeder
Productora: Jet Films
Argument: Barbet Schroeder
Guió: Barbet Schroeder i Paul Gegauff
Intèrprets: Mimsy Farmer (Estelle), Klaus Grunberg (Stefan), Heinz Engelman (Dr. Wolf), Michael Chanderli (Charlie), Louise Wink (Cathy).
Duració: 117 minuts
Estrena a Espanya: 1 de desembre de 1977 a sales especials.
Fotografia: Néstor Almendros (color/panoràmica)
Música: Pink Floyd

Fitxa tècnica del disc *More*

Pink Floyd Soundtrack from the film *More* (EMI Records)
Edició: juliol de 1969
Producció: Pink Floyd
Disseny de la portada: Hipgnosis
Temes:
Cirrys Minor
The Nile song
Crying song

Portada del disc *More*, de Pink Floyd.

Up the khyber
Green is the colour
Cymbaline
Party sequence
Main Theme
Ibiza Bar
More Blues
Quicksilver
A spanish piece
Dramatic Theme

Músics:

David Gilmour, guitarra i veu solista
Roger Waters, baix i veus
Richard Wright, teclats
Nick Mason, bateria ■

BIBLIOGRAFIA

- BIANCOTTO, J.: *Pink Floyd. Welcome to the Machine*. La Máscara, València 1994.
LEDUC, J-M.: *Pink Floyd*. Júcar, Madrid 1984 (4ª).
Pink Floyd. Canciones. Fundamentos, Madrid 1988 (2ª).
Pink Floyd. Edición 21 aniversario. Erisa, Madrid 1988.
SIERRA, J.: *Pink Floyd. Viaje al sonido*. Música de Nuestro Tiempo, Barcelona 1976.
SIERRA, J.: *Discrockgrafías*. Teorema, Barcelona 1981.
VIDAL, J.: *More, una pel·lícula ambientada a l'Eivissa "hippy"*. El Mirall, núm. 76 (1995), p. 36-37. Palma 1969.
VIDAL, J.: *Cinema i rock: Pink Floyd* (Projecció comentada al Club Diario de Mallorca). Palma 1996.
AGUILAR, C.: *Guía del Video-Cine*. Cátedra, Madrid 1987.
NOYAL, F: *Los grandes músicos del cine*. Royal Books, Barcelona 1993.
DIVERSES PÀGINES D'INTERNET.
INFORMACIÓ DEL MATEIX DISC EDITAT EN CD (1995).